

АЛЛА СЕРОВА

**ЗАКОН
ДЖУНГЛІВ**

Арм Ek

Анотація

Вікторії Величко, як досвідченому хірургу, яка працювала в «гарячих точках», довелось пережити чимало, однак до такого вона виявилась не готовою: маленький літак, яким вона летіла з Маямі до Ла-Пасу упав просто посеред джунглів! Усі пасажери залишилися живими, а от екіпаж загинув. Вікторія швидко з'ясувала, що пілотів отруїли. Але хто? Зрозумівши, що на місці відповіді не отримає, вона вирішує вибиратись з джунглів сама — попутники видаються їй ненадійними. Однак самотність потривала недовго — до Вікторії приєднались журналіст Ед та мандрівник Луїс. Дівчина не може розібратись, хто вони — друзі чи вороги, а може претенденти на місце у її серці? І тут з'ясовується, що на неї розпочав полювання Скажений Педро — місцевий «кокаїновий король»...

All rights reserved.

Усі права застережено.

ISBN 978-966-663-434-7

© «Кальварія», 2021

Алла Сєрова

ЗАКОН ДЖУНГЛІВ

Читайте романи Алли Серової в серії «ПРАВИЛА ГРИ»

Теорія помсти

Подвійне дно

Правила гри

• **Закон джунглів** •

Вбити тигреня

Котячою стежкою

Небезпечні зв'язки

Втеча в нікуди

Ідеальний злочин

Точка повернення

Тінь убивства

Замкнені в сутінках

Територія темряви

Вийти в оф-лайн

Епідемія брехні

Гримуар Спадкоємців

Гра в життя

Обрати не себе

Щоденник Темряви

Остання маска

Уламки смерті

Закон джунглів

1.

Ви знаєте, як буває, коли падає літак? Звичайно ж, про що я питаю! Ті, хто знають, вже не скажуть. Отак це буває: ви підіймаєтесь трапом до салону, думаючи про стрілку на колготках, яка псує мелодію вашої досконалості, а отой кремезний блондин теж летить, ото ж стрілка недоречна, як тарган в слоїку з варенням. Літак швидко біжить злітною смугою, вас втискає в крісло й закладає вуха, а руда нахабна стюардеса нахиляється до блондина, щоб допомогти йому з паском безпеки — о, ні, крихітко, це моя здобич! Та земля вже десь внизу, а хмари ще вгорі, і хочеться встругнути щось неадекватне, бо літати я не люблю, а тут довелося підкоритися наказові начальства, то хай хоч авіакомпанія мене потім згадує з жахом, раз мені так погано.

Це невеличкий літак, усього шість місць. І всі тут, схоже, такі важливі особи, що блювати хочеться... та, власне, мова про інше. Більша частина людства знає, як літати літаками, а я ж хотіла розповісти, як вони падають. Власне, в цьому я не маю великого досвіду. Можливо, кожен літак падає по-своєму, хтозна. Але той літак, на якому летіла я, впав просто-таки безсоромно. Ото тільки я зустрілася поглядом з тим гарним

синьооким блондином, тільки-но він посміхнувся мені — трохи невпевнено, та це ж чудово, я не терплю занадто самовпевнених чоловіків... здається, я знову відхилилась від теми? Так от, тільки все це сталося — адесь внизу коливається зелене море джунглів, мене в ту хвилину пейзаж не цікавив — і цілком даремно, до речі. От тільки я почала піднімати краєчок спідниці — ну, це ж звичайний трюк, а хлопець був того вартий — аж тут заглух двигун. Ви можете собі уявити таке свинство? Заглух двигун! Якщо ви думаєте, що стало страшно, ви помиляєтесь.

Стало дуже страшно.

В салоні нас летіло шестеро, ми презирнулись між собою і невисока худа брюнетка — чи то китаянка, чи японка, трясця їх розбере — із знанням справи заверещала. Мабуть, в кожній катастрофі є хтось, хто озвучує її, от і в нашому невеличкому товаристві трапилась така собі Місс-Ієрихонська труба. Нема сенсу верещати, це вже не допоможе. Принаймні, коли старигань, що сидів поруч істерички, відважив їй міцного ляпаса, в мене аж на душі полегшало. Добряча подача, діду, може, це була твоя давня мрія? Що ж, саме час мріям здійснитись.

Наприклад, я зараз мрію стати птахом.

Тим часом літак добряче струснуло і він почав швидко знижуватись. Бліда й перелякана стюардеса радить нам покласти валізи під крісла, та це навряд чи зарадить лихові. Але ми слухаємось — що нам ще

лишається? Блондин допомагає мені запхати мою сумку під сидіння, бо руки в мене чомусь затерпли. Може, моє тіло таки боїться смерті?

— Все буде гаразд, ось побачите! — стюардеса мужньо гамує дрижаки. — Пілот зробить все можливе, аби посадити літак.

Ми приречено мовчимо.

Можливо, якби нас було більше, знайшовся б хтось, кого б не вгамував жоден ляпас, а так ми падаємо в повному мовчанні. Як по-дурному! Про що я думала дві години тому? Про стрілку на колготках? Чому я не бачила, яке красиве небо, коли дивитись на нього з землі? Чому я не... Я багато чого не зробила, відкладаючи на потім. А тепер ніякого «потім» в мене вже немає. Є тільки «зараз» і «колись». Та оте «колись» таке далеке, наче й не зі мною було, а от зараз...

Зараз я сиджу в літаку, що падає.

— Якщо не вибухне паливо, в нас є шанс, — блондин намагається опанувати себе. — От побачите, все буде гаразд.

Я киваю головою. Він просто не знає, про що каже. Ми падаємо просто в джунглі. І якщо навіть ми не загинемо одразу, то потім пошкодуємо про це — джунглі вб'ють нас, одного за одним. Нічого вже не буде гаразд.

— Будь ласка, зніміть усі прикраси й годинники, — голос стюардеси зрадницьки тремтить. — Пригніться, зараз ми спробуємо сісти.

Я знімаю сережки й годинника. Так, я про таке знаю. Іноді удар буває настільки сильним, що потім прикраси доводиться виколупувати з тіла. Але це якщо ми лишимся живі. А якщо ні, до диких звірам все одно, їсти нас з прикрасами чи без них. Неїстівне вони виплюнуть, або їх організми виведуть зайве природним шляхом.

Удар здався мені не таким уже й страшним, та за хвилину я збагнула, що все ще попереду. За ілюмінаторами майнули гілки і стовбури, почувся скрегіт. І за хвилину — ще один удар. Хоч я і підібгала ноги, та мені здалося, що моє тіло розірвалось навпіл. А потім щось вибухнуло — чомусь позаду літака. А, може, то в моїй голові? Та подумати про це в мене вже не було сил.

.....

Я не думала, що вмію непритомніти, та й не знаю, скільки часу була відсутня. Я просто розплющила очі і спробувала відчувати себе.

Начебто нічого не болить. Маю на увазі, нічого такого, що було б схоже на внутрішню кровотечу або переломи, а так, звичайно, все тіло дає про себе знати. Одяг, руки-ноги цілі, голова теж. Все інше або встигне прийти до норми, або й ні. Цікаво, нас почнуть їсти зараз чи трохи згодом?

Я обережно озираюсь довкола. Той гарний блондин лежить на підлозі, обличчям вниз. Не пристебнув пасок, чи що? Ні, пасок вирвало з гнізда — надто сильний був

удар. Старий відкинувся в кріслі, з кутика його рота тече кров. Або йому кінець, або він просто прикусив язика. А от його супутниця жива-живісінька, тільки непритомна, та я бачу, як вона дихає — надто тісна в неї сукенка.

Дебелий лисуватий тип і літня леді в льняному костюмі теж на вигляд як живі. Що ж, схоже, місцева фауна закусить нами найближчим часом. Гадаю, в них станеться масове отруєння і вони виздыхають до ноги — нас важко назвати екологічно чистим продуктом.

Стюардеса лежить біля входу в салон. От їй, бідоласі, вже ніхто не допоможе. Падаючи, вона, мабуть, вдарилась головою об хромований кут буфету чи як це тут називається. Її голова просто плаває в крові, а зелені очі порожні й мертві. Бідна дівчинка, вона так намагалась потішити нас! Яка жахлива несправедливість. Краще б ота істеричка померла, а ця мила красуня лишилась би. Ні, не так.

Краще б ми і далі летіли собі до пункту призначення, а не сиділи отут.

Я відчиняю двері в кабінку пілотів. Два здорових хлопці, в білих сорочках і синіх костюмах, один старший, років сорока, другий — трохи молодший, ми всі бачили їх перед польотом, тож я впізнаю їх зі спини, бо вони так і сидять, як сиділи, тільки пілот похилився вперед. Я мацаю їм пульс — той, що старший, вже мертвий, а молодий ще дихає. Цікаво, чому вони померли? На жодному з них немає помітних

ушкодженъ. Я обмацую тіло того, що ще живий. Кістки не зламані, внутрішньої кровотечі нема, але він непритомний і тони його серця нерівні. Що їм обом таке? І як давно вони в такому стані? Може, підняти пілота? Власне, марна справа, він все одно мертвий.

Я повертаюсь в салон. Треба оглянути інших. Блондин добряче приклався головою до підлоги, розквасив собі носа, та він живий. Якщо внутрішні органи цілі, то житиме поки нас не надибають хижаки, двоногі чи чотириногі, то все одно, останні навіть кращі, бо не схильні катувати свої жертви з естетичних міркувань.

Старий ворухиться, намагається відстебнути пасок. Руки його слухаються погано. Може, в нього поліартрит? Так ні, не схоже. Він просто ще не прийшов до тями, чого не скажеш про його дівку. Вона тонко скімлисть і мені хочеться дати їй стусана. Я на дух не зношу азіатів і арабів, а вона азіатка. Потолоч.

— Допоможіть мені, будь ласка!

Голосок її тонкий і пронизливий, як у всіх азіаток. Ні, мені її не шкода.

— Посидьте спокійно, доки я надам допомогу тим, кому вона потрібна.

— Ви лікар?

— Так.

— О, це добре!

— Закри пельку, красуне.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію
книги.